

Itt adják rá az áment

És a szemléig kész lesz? – egy sűrűn hallott mondat az épp készülő előadás vége felé! A nagy hévvel induló próbákat ünnepek, munka vagy más, előre nem látott problémák fékezik. Zavartan gondolkodunk, számoljuk a napokat, igyekszünk minél több próbát beszorítani az adott időbe...
MERT A SZEMLÉ-

RE MUSZÁJ KIMENNI!!! Ez lesz a 3–4 hónapos színpadi munkánk tetőpontja, színdarabunk regisztrálása! Ha nem lépünk fel a szemlén, mintha csak félig csináltuk volna meg a darabot. Itt adják rá az áment.

Minden évben más a helyszín, Bánát és Bácska váltják egymást. De ha ott vagyunk, a hazatérés érzése kerít bennünket hatalmába, otthon vagyunk. Találkozni a régi társakkal, akik velem együtt piros betűs ünnepnek tekintik azt a pár napot. Megismerni új arcokat, akik csak most estek bele e világba, és akik reméljük, hogy továbbviszik, amit mi eddig csináltunk.

Mert ez a mi részünkről hitvallás, életfilozófia, életmód. Ezzel kelünk, fekszünk. Ezzel próbálunk élni. Rengetegen a mindennapi munka után nem sajnálják a pihenést felváltani a deszkák és reflektorok világával. Itt szórakozik, barátokzik vagy éppen az élet nagy kérdéseire keresi a választ. Egyszóval ÉL!

„Elég” későn kezdtem a színjátszást. Ahhoz a csoporthoz tartoztam, amely szerette a színházat, de nem volt bátorsága foglalkozni is vele. Néha valamelyik sarokból figyeltem a próbákat. Egy alkalommal hiányzott egy személy az egyik szerepre, és a rendező engem kért meg, hogy játsszam el. Persze, hogy nemet mondtam! Hosszas rábeszélés után rávettek, hogy legalább próbáljam meg. A kezembe nyomtak egy szövegkönyvet, amelyen a nevem állt. És itt már nem volt visszaút. Sorakoztak a szerepek, előadások és a jó *bulinak* is mondható vendégszereplések.

De térjünk vissza a szemlére. Nagy dicsőség a nagykikindai színjátszóknak, hogy

eddig sikerült minden szemlén részt venni. És szintén nagy öröm, hogy Nagyikinda is volt már házigazdája a találkozóknak, és nem is egyszer! Kitüntetettnek éreztük magunkat, hónapokkal előtte készültünk az eseményre. Szívesen gondolunk a lázas készülődésre, a nagy szervezésre. Minden apróság fontos volt számunkra. Volt alkalmunk az előző szemléken eltanulni a jó házigazda szerepét, és igyekeztünk még jobbak lenni. A napi 18–20 órás rohangálás, „idegesség” meg se kottyant senkinek. Két ránk bízott feladat között találtunk időt leállni valamelyik régi ismerőssel egy pohárára. És amikor a szemle készen volt, amikor mindenki hazament, nekünk megmaradtak a felejthetetlen emlékek, és hónapokig beszédtema maradt a Találkozó.

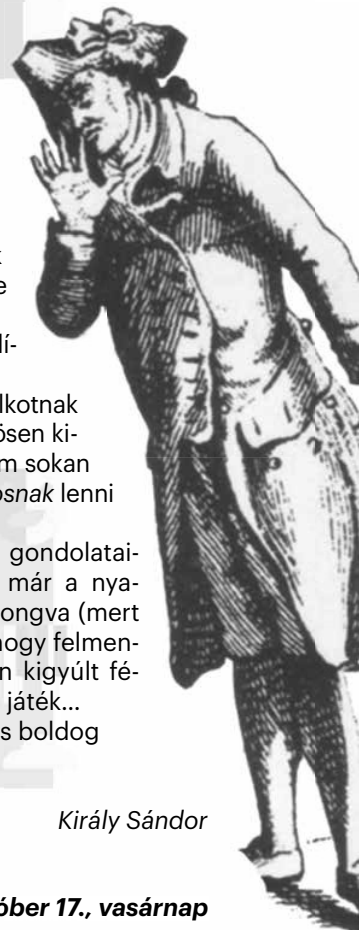
Minél több szemlén vettem részt, annál jobban erősödött bennem az egész Találkozó fontossága. Ahogy az előbb írtam, ez egy *regisztráció* számomra, számunkra. Itt mondják meg, hogy *mi jó* és *mi rossz*. Itt lehet felkészülni a jövőbeli előadásainkra. Igaz, néha keserű szájjal jöttünk el... de lehet, hogy épp ezért mindig törekedtünk a fejlődésre, az új ötletekre. Szerencsém volt olyan emberekkel dolgozni vagy éppen megismerkedni, beszélgetni, akik szerintem a színjátszás fontos személyiségei. Nem említenék most senkit név szerint, mert nem szeretnék valakit kihagyni, meg persze a lista elég hosszú.

Szeretném még megemlíteni a szemle gyermekét, a MADT-tábort. Ők ketten alkotnak egy teljes egészet, kölcsönösen kiegészítik egymást. Szerintem sokan egyetértenek velem, *MADTosnak* lenni titulus.

És lassan be is fejezem gondolataimat, mert az idejű szemle már a nyakunkon van. Egy kicsit szorongva (mert a tavalyi elmaradt) várjuk, hogy felmenjen a függöny, a színpadon kigyúlt fények alatt kezdetét vegye a játék...

Mindenkinek kellemes és boldog szemlenapokat kívánok!

Király Sándor

A találkozó nem tréfalimester

Életet vittünk közösségeinkbe

A jelenben megelevenedő múlt, mely élet-től duzzadó jövőt ígér. Történelmi léptékekkel mérve jelentéktelen idő, de emberi életben jelentős időtávlat a 25 év vagy negyed század. Egy rendezvény életében még inkább jelentős esemény sorban a 25. találkozó megszervezése és megtartása.

Egyszer volt, hol nem volt a régi szép vagy lehet nem is annyira szép, de mindenképpen hőskor a vajdasági amatőr színjátszás történetében a múlt század '90-es éveiben, ami még a múlt ezredévben volt. A bánági szórványban vala még akkor életerő és magyar szellem, hogy megszületett az ötlet egy mára ezt a közösséget teljesen kinövő találkozó megszervezésére. A néhai, kisoroszi Berta Ferenc nyughatatlan lélek kitalálta, és társaival életre hívta eme találkozót, mely egyike a legnevezebb rendezvényeinknek szűkebb pátriánkban, de ismert lett azon kívül is a színjátszás kedvelői között. Véletlenek nincsenek. Így az sem véletlen, hogy pont itt született meg az ötlet, hiszen Kisoroszon is sok évtizedes múltra tekint vissza az amatőr színjátszás.

Mielőtt életre hívták volna a „Találkozót”, a kisoroszi és környékbeli szórvány magyar színjátszó csoportok jelentős aktivitást mutattak, sok sikert értek el a valamikori Jugoszláviában különböző versenyeken is magyar nyelven nem magyar közegben, szerte az akkori országban. Ám valami hiányzott.

Szép volt és jó volt annyit utazni és délszláv közegben is sikereket elérni, de magyar a magyarral is találkozni szeretett volna, hiszen nem egy esetben közösségeinkben több mint száz éves műkedvelő színtársulatok működtek vagy működnek minden viszontagság ellenére is. Egymással is találkozni szerettünk volna. Ezen hajtóerő életre hívta a legsötétebb időszakban a művelődésünk eme fénysugarát. Még 1999-ben is megrendezésre

került a rendezvény, igaz szintén rendkívüli módon, mint amilyen az idejé is, amely tavaly kellett volna legyen, de nem maradt el. Nem maradhat el! A következő 25 találkozót is meg kell szervezni! Lennie kell életerőnek hozzá! Tartalommal meg kell töltsük évről évre a reményteljes jövőben is!

Magam is – még középiskolásként – a nagy-kikindai Egység Művelődési Egyesület József Attila Színtársulatának tagjaként, színészként részt vettem az első találkozókon, majd hazatérve a háttérben működve szerveztük a társulat részvevőit a Találkozókon. Rengeteg jó élménnyel gazdagodtam és gazdagodtunk az elmúlt 24 találkozóon. Értelmet adott a munkánknak, mert közösséget formáltunk sokkal szélesebb körben, mint városunk vagy falvaink. Ennek révén megannyi magyar közösséget ismerhettünk meg, így Kupuszinától Nagybecskerekig vagy Újvidéktől Szabadkáig kisebb nagyobb közösségeinkből jöttünk össze különböző helyszíneken.

Találkoztunk, megosztottunk ötleteket és örömeiket, elsírhattuk bánatainkat. Életet vittünk közösségeinkbe. Ünneppé varázsoltuk szürke hétköznapjainkat, ahol megrendeztük ezen ünnepét a színjátszásnak. Bizonyos helyszíneken gondot okoz a nézők toborzása, de nem a Színjátszó Találkozókon. Szinte kivétel nélkül nagyszámú közönséget vonz mindenhol. Sokszor annyi néző verődött össze, hogy meg kellett küzdeni egy-egy előadás alkalmával a nézőterre való bejutásért. Mindig ünnep egy ilyen találkozó, és a környékből – nem csak a házigazda településről – nagyszámú közönség gyűlik össze megosztani örömét, „megosztani” örömön. Ez így lesz idén is.

Dicső múltunk a jelenben így válik ünneppé. Nemcsak egyszerű csöndes megemlékezésé, hanem ünnepi kavalkáddá, melyet nem tudtak a múltban bombák, diktátorok, de a jelen láthatatlan ellenségei sem elhallgattatni.

Köszönjük mindazoknak ezt a remekbeszabott Találkozót, akik a múltban azt megálmodták, életre hívták, és a mai napon is megrendezik. Sok ember közösséggé egyesülve csodát művel itt, Szajánban is a mai napon.

Élégedetten tekinthetnek ránk ma odafentről. Köszönjük Berta Ferencnek és dr. Szöllősy Vágó Lászlónak, hogy megálmodták, hogy életre hívták ezt a csodát, melynek tanúi lehetünk mind a mai napig!

Tápai Róbert